

[Vagn Bro.]

tilsigter at fritage bevillingshaveren for dette medansvar, hvis han i retten kan godtgøre, såvel at han i det pågældende tilfælde på fyldestgørende måde har påset overholdelsen af forskrifterne, som at det ikke, f. eks. ved at han med lovlig grund har været borte, har været ham muligt at hindre det skete. Jeg takker den højtærede minister for, at han også har fundet dette rigtigt.

Må jeg endelig udtale min glæde over den nye regel i lovforslagets § 7, stk. 2, der siger, at i købstæder udkræver flytning til et andet lokale bevillingsnævnets tilladelse, og jeg vil gerne understrege betydningen af ordene i betænkningen, der går ud på, at man finder det ønskeligt, at bestemmelsen administreres på en sådan måde, at en uheldig sammenklumpning af restaurationer i videst muligt omfang undgås. Jeg tør vel nok anføre, at man her også og vel i særlig grad har tænkt på den mindre ønskelige sammenklumpning af beværtninger i Nyhavn. Dette forhold var såvel det ærede medlem frk. Helga Pedersen som undertegnede inde på under lovforslagets første behandling. Vi havde — det er uomtvisteligt — egentlig ønsket at gå strengere til værks, men her er i hvert fald givet de offentlige bevillingsmyndigheder og politiet en vis håndsrækning, og jeg vil håbe, at de vil forstå at administrere bestemmelsen på den måde, at de går imod denne betydelige sammenklumpning.

Jeg understreger dernæst betænkningens bemærkninger til § 16 om, at udvalget betragter det som en selvfølge, at beboerne i den del af en landkommune, der som bymæssig bebygget har fået godkendt købstadregler i henhold til beværterloven, ikke har adgang til at deltage i en kommuneafstemning efter lovens § 16. Jeg må føje til, at kommuneafstemningerne er aftaget i høj grad i tal. Det er ikke så mange år siden, vi har været oppe på over 300 tørlagte sogne; nu er disses antal blevet overordentlig formindsket, men jeg er helt enig i, at vi trods dette i udvalget har opretholdt denne adgang, om jeg så må sige, for det kommunale selvstyre og den kommunale frihed.

Udvalgets flertal, nemlig socialdemokratiets, venstres, det radikale venstres og retsforbundets medlemmer, har ønsket at

opretholde overbevillingsnævnet, medens de konservative medlemmer ved deres ændringsforslag bl. a. til § 20 har ønsket at ophæve det. Jeg mener, at afgørende grunde taler for at bevare overbevillingsnævnet. I så henseende henviser jeg ikke alene til den historiske udvikling, idet overbevillingsnævnet i mange tilfælde ved at følge med tiden på en saglig og ligelig måde har ført udviklingen frem, men jeg henviser også til nævnets store erfaring og betydelige samling af enkelttilfælde, der nemlig og navnlig er afgjort under hensyn til en ligelig udvikling.

Jeg har med overmåde stor interesse læst det ærede medlem hr. Weikops store samling af 348 sager, som overbevillingsnævnet i 1906-1957 har afgjort, og jeg må sige til det ærede medlem, at jeg efter nøje at have læst dem har indhøstet så mange interessante oplysninger, at jeg derved er blevet meget styrket i min opfattelse af, at vi bør beholde overbevillingsnævnet. Jeg ved meget vel, at det ærede medlem henviser til, at det i en række tilfælde kan blive en slags omsvøbsdepartement. Ja, vi kan ikke komme uden om her i samfundet, at i mange tilfælde kan man godt sige, at det behøves ikke — jeg forstår, at ministeren er enig i, at vi skal bevare overbevillingsnævnet — men det er af hensyn til sikkerheden, vi må tage de tilfælde med.

Derimod beklager jeg meget, at det ikke er lykkedes at ændre bestemmelsen i lovforslagets § 8 med hensyn til de såkaldte kæderestaurationer. Jeg vil herom sige, at det betyder et brud med den hidtidige faste praksis, at normalt må en bevillingshaver inden for samme kommune kun have ét forretningssted. Nu kan efter forslaget handelsministeren efter indhentet erklæring fra den lokale bevillingsmyndighed og kommunalbestyrelsen, i København magistraten, i særlige tilfælde, f. eks. hvor man skønner, at der herved kan tilsikres befolkningen en bedre adgang til gode og billige spisesteder, dispensere. Må jeg have lov til her at sige, at under denne sags første behandling hørte jeg fra to af bestanddelene i den høje regering, fra det radikale venstre og fra retsforbundet, de samme advarende røster om, at man ikke skulle svække den enkelte bevillingshavers ansvar, og at man ikke skulle svække det princip, at hver skal have sit.